L'art de tancar el bec

Quan viatges sovint en transport públic, t'adones que els humans som una mena de raça loquaç, mamífers que remuguen constantment. Més enllà de cultures i nacionalitats, és curiós constatar aquesta incontinència verbal. Tothom fa anar la llengua sense parar, tinguin coses a dir o no, l'únic que importa és trencar el silenci com sigui. El silenci és una incomoditat social que s'ha de superar i la saliva, pel que es veu, va barata.

Hi ha gent que parla dels seus afers amb un afany incontrolable i amb una constància que fa feredat. Hi ha parelles que es diuen en públic el que no es diuen a casa, homes que comenten la jugada amb veu d'expert, sigui de futbol o de política, dones expertes en l'art de parlar en públic sobre els temes més variats, adolescents i postadolescents que encara no han deixat de preocupar-se per les cabòries d'en Shin-chan i ja dictaminen sobre el futur de la humanitat, i també els nens, que parlen per parlar o criden per fer la punyeta. Els nens sempre són carregosos, però en un indret tancat et venen ganes de llançar-los per la finestra.

Tot això va succeint barrejat amb la sonora estridència dels altaveus que van anunciant les parades en la més incomprensible de les llengües terrestres. Ens hauríem de conjurar per fer un món millor, més sostenible, però sobretot més silenciós. El silenci és un bé cultural primordial, és la matèria primera de la intel·ligència. Damunt del soroll no s'hi pot construir res, el soroll és terra erma, encara que a vegades el disfressem de música o d'oratòria. Sempre és preferible el silenci.

Aquests dies de març ens deixen a la boca un regust de crema cremada i de brunyols enfarinats. Diumenge és Rams i la setmana entrant és temps de passejar l'horror deliciós de la cristiandat pel mig dels carrers. No sé què ho fa, ni com he arribat a pensar-hi, però aquest pintoresc país cada vegada s'assembla més a un volum de l'obra completa de Josep Pla, amb llom rodó, tapa dura d'imitació de tela i un sobretot de plàstic rígid, per allò de les humitats. I jo cada vegada em sento més identificat amb l'homenot de Llofriu –ja tinc una edat– i aviat canviaré el barret per la boina, i quan comenci a necessitar ajuda per a la sordesa, portaré l'audiòfon desconnectat i un somriure d'orella a orella.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/24/lart-tancar-bec/903237.html?utm_source=rss